

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

**MAIKLS
KONELIJS**

**NEVAINĪBAS
LIKUMS**

**MAIKLS
KONELIJS
NEVAINĪBAS
LIKUMS**

**MICHAEL
CONNELLY**

**THE LAW OF
INNOCENCE**

**MAIKLS
KONELIJS**
NEVAINĪBAS
LIKUMS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ko 470

Copyright © 2020 by Hieronymus, Inc.
Hachette Book Group supports the right to free expression
and the value of copyright.

Maikla Konelija romāna "Nevainības likums"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9934-25-004-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

*Dokoram Maiklam Helisijam, Hārtfordas slimnīcas
Grāmatu kluba biedriem un tiem, kuri atrodas frontes
pirmajās līnijās – ieskaitot medmāsu Keisiju Rozu Gadžeski,
un riskē ar savu dzīvību daudzu citu dēļ*

SLEPKAVĪBAS LIETA atgādina koku. Lielu, spēcīgu koku. Ozolu. Valsts to ir rūpīgi iestādījusi un kopj. Laista un vajadzības gadījumā apcērp, pārbauda, vai tajā nav ieperinājušās kādas slimības un parazīti. Tā sakņu sistēma pastāvīgi tiek novērota, kokam sazarojoties un pamatīgāk iesakņojoties zemē. Nekādi izdevumi netiek taupīti, lai sargātu koku. Tā kopējiem tiek piešķirtas milzīgas pilnvaras, lai par to rūpētos un to apkalpotu.

Koka zari beidzot izaug un izplešas visā savā krāšņumā. Tie sniedz ēnu visiem, kas meklē īstu taisnību.

Zari ceļas no pamatīga un stabila stumbra. Tieši pierādījumi, netieši pierādījumi, tiesu medicīnas zinātne, motīvs un izdevība. Kokam ir jāturas pretī visiem vējiem, kas tam uzbrūk.

Un šajā vietā parādos es. Es esmu cilvēks ar cirvi. Mans darbs ir nocirst koku pie saknēm un pārvērst tā koksni pelnos.

PIRMĀ DAĻA,

DVĪŅU TORŅI

Pirmā nodaļa

Pirmdiena, 28. oktobris

TĀ BIJA veiksmīga diena aizstāvībai. Es biju panācis cilvēka atbrīvošanu tiesas zālē. Zvērināto priekšā apsūdzība miesas bojājumu nodarīšanā pārvērtās taisnīgā paš aizsardzībā, pateicoties manai veiklībai. Tā saucamajam upurim pašam piemita vardarbīgas tieksmes, kuras gan aizstāvības, gan apsūdzības liecinieki, ieskaitot bijušo sievu, steidzās aprakstīt pratināšanā jautājumu krustugunīs. Es izdarīju izšķirošo triecienu, izsaucot viņu par liecinieku un ceļot priekšā jautājumus, kas lika viņam zaudēt savaldīšanos. Viņš neizturēja un piedraudēja man, pateica, ka gribēšot satikt mani uz ielas, kur mēs būsim viens pret vienu.

– Vai tad jūs arī apgalvosiet, ka es jums uzbruku, tāpat kā gadījumā ar apsūdzēto šajā lietā? – es apjautājos.

Prokurors protestēja, un tiesnesis pieņēma viņa iebildumus. Taču ar to pašu pietika. Tiesnesis to zināja. Prokurors to zināja. Visi tiesas zālē klātesošie cilvēki to zināja. Es tiku pie verdikta "nav vainīgs" pēc nepilnu pusstundu

ilgas zvērināto apspriešanās. Tas nebija mans visu laiku ātrākais verdikts, taču tuvu tam.

Pilsētas centra neformālajās advokātu aprindās pastāv svēts pienākums nosvinēt klienta attaisnošanu, tāpat kā golfa spēlētājs nosvin bumbuņas iekrišanu bedrītē pēc pirmā sitiena klubā. Tas nozīmē izmaksāt visiem klātesošajiem. Manas svinības notika *Redwood* bārā Otrajā ielā, tikai dažu kvartālu attālumā no administratīvā centra: netālu atradās vismaz trīs tiesas ēkas, no kurām nāca svinētāji. *Redwood* nebija nekāds lauku klubs, taču parocīgs. Svinības – proti, bezmaksas dzērieni – sākās agri un beidzās vēlu, un, kad Moira, pamatīgi notetovētā bārmene, kura pierakstīja tēriņus, pasniedza man rēķinu, no manas kredītkartes tika noņemta summa, kura pārsniedza to, kas man pienācās no brīvībā izkļuvušā klienta.

Biju atstājis automašīnu Brodvejas stāvvietā. Apsēdos pie stūres, izbraucu no stāvvietas, nogriezos pa kreisi un tad vēlreiz pa kreisi, lai atkal nonāktu Otrajā ielā. Luksofori bija manā pusē, un es bez apstāšanās iebraucu tuneli zem Bankerhilas. Biju ticis līdz pusei, kad ieraudzīju uz tuneļa izpūtēju gāzu apkūpinātajām zaļajām flīzēm zilās gaismas atspīdumus. Ieskatījos spogulī un ieraudzīju sev aizmugurē Losandželosas policijas departamenta patruļmašīnu. Ieslēdzu pagrieziena rādītāju un mainīju joslu, lai ļautu tai pabraukt garām. Taču patruļmašīna sekoja man labajā joslā un nonāca sešu pēdu attālumā aiz manis. Tad es visu sapratu. Es tiku apstādināts.

Pagaidīju, līdz būšu izbraucis no tuneļa, un nogriezos pa labi Figerojstrītā. Piebraucu ielas malā, izslēdzu motoru un atvēru logu. Linkolna sānskata spogulī redzēju, kā formastērpā ģērbies policists pienāk pie automašīnas durvīm. Patruļmašīnā viņam aiz muguras nevienu citu nemanīja. Policists, kurš man tuvojās, bija viens.

– Vai varu apskatīt jūsu autovadītāja apliecību, automašīnas reģistrācijas apliecību un apdrošināšanas polisi, ser? – viņš apjautājās.

Pagriezies, lai palūkotos uz viņu. Uzšuve liecināja, ka viņa uzvārds ir Miltons.

– Protams, varat, kārtībniek Milton, – es atbildēju.
– Bet vai drīkstu jautāt, kāpēc jūs mani apturējāt? Es zinu, ka neesmu pārkāpis ātruma ierobežojumus, un luksoforā dega tikai zaļā gaisma.

– Autovadītāja apliecību, – Miltons sacīja. – Reģistrācijas apliecību. Apdrošināšanu.

– Nu, jādomā, ka beigu beigās jūs man to pateiksiet. Mana autovadītāja apliecība atrodas manas jakas kabatā. Viss pārējais ir cimdu nodalījumā. Ko man vajadzētu uzrādīt vispirms?

– Sāksim ar jūsu autovadītāja apliecību.

– Te būs.

Kamēr ņemu ārā kabatas portfeli un izmakšķerēju autovadītāja apliecību no atsevišķā nodalījuma, es apdomāju savu situāciju un ieprātojos, vai tikai Miltons nav vērojis *Redwood* bāru, cenšoties pēc manas ballītes pieķert no tā iznākušos advokātus, kuri būtu pārāk iereibuši, lai sēstos pie stūres. Klīda runas par patruļas policistiem, kuri ar to nodarbojās vakaros, kad bārā notika svinības par godu attaisnojošam verdiktam un advokātus varēja aizturēt par dažādiem satiksmes pārkāpumiem.

Pasniedzu Miltonam savu autovadītāja apliecību un tad ķēros pie cimdu nodalījuma. Drīz vien policists bija ticis pie visa prasītā.

– Vai tagad jūs man pateiksiet, ko tas nozīmē? – es jautāju. – Es zinu, ka neesmu...

– Izkāpiet no automašīnas, ser, – Miltons sacīja.

– Ak, ej tu nost, cilvēk. Tiešām?

– Lūdzu, izkāpiet no automašīnas.

– Lai būtu.

Atrāvu durvis vaļā, agresīvi liekot Miltonam paspert soli atpakaļ, un izkāpu.

– Jūsu zināšanai, – es sacīju, – esmu pavadījis dažas pēdējās stundas *Redwood* bārā, taču neizdzēru ne pīles alkohola. Neesmu dzēris jau vairāk nekā piecus gadus.

– Apsveicu. Lūdzu, nostāieties automašīnas aizmugurē.

– Pārliecinieties, ka jūsu automašīnas videokamera ir ieslēgta, jo tas var draudēt ar nepatīkšanām.

Pagāju viņam garām līdz linkolna bagāžniekam un nostājos aizmugurē novietotās patruļmašīnas starpešu gaismā.

– Vai gribat, lai es nostaigātu pa taisnu līniju? – es apjautājos. – Otrādi aizskaitītu līdz vienam, pieskartos degunam ar pirkstgalu, ko? Es esmu jurists. Es zinu visas tās spēlītes, un šī ir pilnīgākais absurds.

Miltons sekoja man līdz automašīnas bagāžniekam. Viņš bija garš un slaidis, baltais, ar augstu, sānos izcirptu frizūru. Ieraudzīju viņam uz pleca Metro nodaļas žetonu un četras uzšuves uz garajām piedurknēm. Zināju, ka viena tāda tiek izsniegta pēc piecus gadus ilga dienesta. Viņš bija nodaļas veterāns caur un cauri.

– Vai redzat, kāpēc es jūs apturēju, ser? – viņš iejautājās. – Jūsu automašīnai nav numura zīmes.

Palūkojos uz linkolna aizmugures buferi. Uz tā nebija numura zīmes.

– Sūdu būšana, – es noteicu. – Ē... tas ir kaut kāds joks. Mēs svinējām – es šodien uzvarēju tiesā, un mans klients tika atbrīvots. Numura zīme vēstīja "esatbrīvoju", un viens no tiem puišiem laikam būs nodomājis, ka zīmes nozagšana ir labs joks.

Mēģināju atcerēties, kurš izgājis no bāra pirms manis un kurš būtu varējis to uzskatīt par labu joku. Deilijs, Milzs, Bernardo... tas varēja būt jebkurš.

– Ieskatieties bagāžniekā, – Miltons sacīja. – Varbūt tā ir tur.

– Nē, viņiem vajadzētu atslēgu, lai ieliktu to bagāžniekā, – es noteicu. – Es piezvanišu un palūkošos, vai varu...

– Ser, jūs nevienam nezvanīsi, kamēr mēs nebūsim tikuši galā.

– Tas ir absurds. Es zinu likumus. Es neesmu aizturēts un varu piezvanīt.

Apklusu, lai redzētu, vai Miltonam ir vēl kādi argumenti. Ievēroju viņam uz krūtīm videokameru.

– Mans telefons atrodas automašīnā, – es noteicu.

Dziros doties atpakaļ pie atvērtajām durvīm.

– Ser, apstājieties tepat, – Miltons noteica man aiz muguras.

Es pagriezos.

– Kas ir?

Viņš ieslēdza lukturīti un pavērsa gaismas kūli uz zemi aiz automašīnas.

– Vai tās ir asinis? – viņš apjautājās.

Atkāpos atpakaļ un palūkojos uz saplaisājušo asfaltu. Policista lukturīša gaismas kūlis norādīja uz miklu plankumu zem manas automašīnas bufera. Tas bija sarkanbrūns centrā un teju caurspīdīgs malās.

– Es to nezinu, – noteicu. – Taču jebkurā gadījumā tas jau te bija. Es esmu...

Kamēr es runāju, mēs abi ieraudzījām, kā no bufera norit vēl viens piliens un nokrīt uz asfalta.

– Ser, lūdzu, atveriet bagāžnieku, – Miltons pieprasīja, ievietodams kabatas lukturīti jostas nodalījumā.

Man prātā saradās neskaitāmi jautājumi, sākot ar to,